

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 218/04-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Mariána Bugriho, bytom B., zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 28 C 229/98 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5 Co 136/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mariána Bugriho o d m i e t a ako podanú oneskorene

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. októbra 2004 doručená sťažnosť Mariána Bugriho, bytom B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. S., Advokátska kancelária, B., ktorou namietal porušenie základného práva na ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní podľa čl. 36 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 28 C 229/98 a v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 5 Co 136/03.

Sťažovateľ žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označeného základného práva rozsudkami okresného súdu č. k. 28 C 229/98-152 z 27. septembra 2002 a krajského súdu č. k. 5 Co 136/03-179 z 27. januára 2004.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ dostal výpoveď z pracovného pomeru a túto napadol žalobou na okresnom súde. V konečnom dôsledku rozsudkom okresného súdu č. k. 28 C 229/98-152 z 27. septembra 2002 bola jeho žaloba zamietnutá, pričom rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 136/03-179 z 27. januára 2004 bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Vzhľadom na to, že vo veci nebolo prípustné dovolanie, podal podnet na podanie mimoriadneho dovolania Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“), ktorá však jeho podnetu nevyhovela.

Sťažovateľ je toho názoru, že všeobecné súdy vykonané dokazovanie nesprávne vyhodnotili, keď neuverili jeho obrane, podľa ktorej jeho absencia v práci bola ospravedlnená, a naopak dospeli k záveru o neospravedlnenej absencii, a tým aj ku oprávnenosti výpovede z pracovného pomeru.

Z podania právneho zástupcu sťažovateľa z 19. marca 2004 vyplýva, že tento v zastúpení sťažovateľa adresoval generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania voči rozsudku krajského súdu. Podnet bol generálnej prokuratúre doručený 19. marca 2004.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (I. ÚS 92/03, IV. ÚS 14/03).

Hoci z tvrdení sťažovateľa, ale ani z listinných dôkazov, ktoré ústavnému súdu predložil, sa nedá presne zistiť, kedy bol jeho právnomu zástupcovi doručený rozsudok krajského súdu, zo skutočnosti, že jeho právny zástupca 19. marca 2004 podal generálnej prokuratúre podnet na podanie mimoriadneho dovolania, možno usúdiť, že rozsudok

krajského súdu musel byť doručený najneskôr 19. marca 2004. Preto sťažnosť ústavnému súdu bolo treba podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

Predmetná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 29. októbra 2004, teda v čase, keď už uplynula lehota ustanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Podnet sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom (§ 243e až 243j Občianskeho súdneho poriadku) nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, na ktorého použitie by bol sťažovateľ oprávnený (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde) a ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti ústavnému súdu podľa tohto článku ústavy. Tento právny prostriedok nie je v rukách sťažovateľa, lebo sťažovateľ nie je oprávnený podať mimoriadne dovolanie. Samotný podnet nie je opravným prostriedkom. Na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu možné prihliadnuť (napr. I. ÚS 134/03). Ústavný súd musel preto sťažnosť sťažovateľa bez toho, aby sa zaoberal opodstatnenosťou v nej uvedených námietok, odmietnuť ako návrh podaný oneskorene.

Z týchto dôvodov ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2004